

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

*M*esec maj je posvečen Devici Mariji. Prepričan sem, da ste v lepih majniških dneh Marijo prav pobožno častili. Prav je tako. Čim več veselja napravite božji Materi, tem rajši vas ima. Marija vam bo vso ljubezen tisočkrat povrnila. Naj le ljubezen do Marije vedno v vaših srcih gori. Mesec maj je potekel, v srcu Marijinih otrok bodi večni maj.

Posebno veselje napravijo Mariji tisti otroci, ki pristrčno ljubijo njenega Sina Jezusa. Verni ljudje to dobro vedo. Saj pravijo: Kdor hoče Marijo častiti, mora Jezusa ljubiti. Tudi sveta Cerkev nas hoče na to opozoriti, ko za Marijinim mesecem obhaja mesec Jezusovega Srca. Kakor je namreč majnik posvečen Devici Mariji, tako je mesec junij posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu. Po Mariji k Jezusu — to je tista pot, ki je Mariji in večnemu Bogu najbolj všeč.

Ali ljubite Jezusa z vsem srcem, z vso dušo, z vsemi močmi? Ali ljubite njegov oltar, njegovo mizo, njegov sveti kruh?

Poslušajte zgodbo ubogega otroka, ki je bil velik revček, po srcu pa je bil neizmerno bogat: Jezusa je ljubil čez vse.

V najbolj ozki in umazani ulici velikega mesta je stanoval ubog deček. Od pomanjkanja in bede je bil ves bolan. Očeta ni imel več; mati, uboga delavka, ni zaslužila niti za vsakdanji kruh. Ker je bil deček od stradanja ves obnemogel, je le redko prišel v šolo.

Nekega dne je moral leči. Vse moči so mu odpovedale. Ves žalosten in zapuščen je ležal v svoji ubožni postelji, solze bridkosti so mu lile iz oči. V ustih ga je tako zelo peklo in bolelo. Ko je prišla uboga mati vsa utrujena z dela domov, bi mu bila rada vsaj malo postregla. Deček pa ni mogel ničesar užiti. Jezik mu je bil ves zatekel. Bolezen je bila huda in nevarna. Še isti dan so ga odpeljali v bolnico. Zdaj je ležal tih in potrpežljiv v beli bolniški postelji. Usmiljena sestra je sedela ob njegovem zglavju in mu pripovedovala o ljubem Jezusu. Ko je poslušal svete zgodbe o Jezusovem trpljenju in smrti, se je z rosnimi očmi oziral na križ. Nič ni jokal v svojih velikih bolečinah. Tiho in vdano je prenašal svoje trpljenje za Jezusa. Pred operacijo si je zaželel sveto obhajilo. Kako mu je obraz ves žarel, ko je prejel Jezusa v svoje srce. Zdaj je bil močan in pripravljen na največje žrtve. Ko so ga nesli v operacijsko dvorano, je ležal na nosilnici miren in vdan kot angel. Nič se ni bal zdravnikov in nožev. Vse za Jezusa — tako je klicalo njegovo srce. Zdravnik pristopi in mu reče: »Otrok moj, nevarno si bolan. Jezik je ves zastrupljen. Moramo ti ga odrezati, da ti rešimo življenje. Bolelo te ne bo nič, ne boj se. Ko te bomo operirali, boš mirno spal, ničesar ne boš čutil. Po operaciji pa ne boš nič več mogel govoriti. Če hočeš tedaj še enkrat kaj povedati, povej zdaj!« — Tedaj pa se je mali deček ozrl v križ na steni, svoje suhe roke je sklenil na prsni, v katerih je prebival njegov Odrešenik, in z vso ljubeznijo je dejal: »Jezus!« To je bila zadnja beseda v njegovem življenju. —

Otroci! Ali Vam ni prišla solza v oči? Ubogi, mali deček, zavidati te moramo za tvoje zlato srce. Tebi je Jezus vse. Kako si srečen pri vsem svojem trpljenju. Nad teboj se bo uresničilo, kar piše apostol: »Tistim, ki Boga ljubijo, se vse na dobro obrne.« Na zemlji ne boš več govoril s svojimi usti, govorilo bo le tvoje srce. Govoril pa boš spet enkrat v nebesih. Na vse večne čase boš ponavljal sladko Jezusovo ime. Jezus te bo vzela k sebi in zveselilo se bo tvoje srce in tvojega veselja ti ne bo nihče vzela.

Dobri, mali deček... Da bi bili tudi mi taki. Otroci! V mesecu juniju: vse za Jezusa po Mariji! Za Jezusa naša vsakdanja molitev! Za Jezusa naše učenje in delo! Za Jezusa čim večkrat k sv. maši in sv. obhajilu. Za Jezusa tudi naše težave in bolečine! Vse za Jezusa po Mariji!

»Sladko Srce Jezusovo, daj, da Te bomo ljubili vedno bolj in bolj!«

Dečki iz Marijinega vrtca v Škofji Loki.

Le pogledjte nas, kakšni smo in koliko nas je. Toda v resnici nas je še mnogo več. Marijo ljubimo, zato se radi zbiramo v Marijinem vrtcu, kjer imamo shode, prejemamo sv. zakramente, igramo, gledamo slike iz vsega sveta, poslušamo povesti, pojemo, hodimo na izlete in še drugega mnogo. Med seboj pa se imamo radi, kakor se za Vrtčarje spodobi. Čisti dobiček od iger denemo v hranilnico, ker si hočemo napraviti svoj prapor — Marijino viteško zastavo.

Če pa kak deček iz Marijinega vrtca ne izpolnjuje svojih dolžnosti, ali če se v cerkvi slabo obnaša, ga pa kar sami pokregamo, da ne dela prav. In tako tudi druge, ker mi hočemo biti mali apostoli.

Pozdravljamo vse Marijine vrtce in jim iz srca želimo, da bi napravili veliko veselja skupni nebeški Materi. — Marijin vrtec (dečki), Škofja Loka.

Bingale!

Bongale!

V lužo »štrbunk«!